

[Christmas Møller.]

saa maatte man bøje sig ind imod hverandre, medvirket i Arbejdet, og vi vedkender os baade Eengangsskat og andre Ting, vi maaske ikke synes saa godt om. Men vi maa dog have Lov at fremhæve, paa hvilken Maade vi kunde have ønsket disse Sager gennemført.

Det bliver da min Opgave nu her ved Slutningen at gøre nogle Bemærkninger om det udførte Arbejde og om Fremtidens Spørgsmaal, ganske særligt om den allernærmeste Fremtids.

Om det udførte Arbejde skal jeg ikke gøre saa forfærdelig mange Bemærkninger, for det er der jo i Ordførertalerne og paa anden Maade sagt saa meget om, og jeg kan henvise til, hvad mit Partis Ordfører tidligere har sagt. Der er for mig — og det burde man fra alle Sider erkende — Grund til at understrege, at den sociale Lovgivning under denne Regerings Ledelse med stor Støtte og ogsaa stor Forbedring af Rigsdagen er gaaet det Skridt frem, som blev lovet Vælgerne den 30. Oktober i Fjor. At fremstille det, der er sket socialt i dette Land, som et Tilbageskridt, saaledes som Socialdemokratiet og navnlig Kommunisterne ofte gør det, anser jeg for daarlig Politik og helt urimeligt, og derfor forstod jeg ogsaa, at det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft nu vilde undersøge, om det var sket af Dyd, eller om Regeringen kun gjorde en Dyd af Nødvendigheden. Saadan tror jeg ikke, vi skal granske Hjerter og Nyrrer. Naar jeg tænker tilbage paa, hvad der er sket paa det ene og det andet Omraade, vil der fra denne Rigsdagssamling foreligge en Arbejdsløshedslov bedre end Socialdemokratiet nogen Sinde har gennemført den, og der vil være en Aldersrenteordning, som kan maale sig med en hvilken som helst Aldersrenteordning i Verden. Det er Sandheden om den sociale Politik, som vi heldigvis alle vil føre her i Landet.

Og dertil kommer mange andre, mindre betydningsfulde Love. Der har jo været en Overflod af dem, som sagt, fordi Regeringen tænkte, at den vidste ikke, hvor længe den var ved Roret, og saa var det lige saa godt at faa det gennemført med det samme.

Hvad angaar den økonomiske Politik i denne Rigsdagssamling, har Eengangsskatten naturligvis præget Arbejdet, og de to socialistiske Partier har jo med deres Forslag klart vist, hvad vi kunde være havnet i, om de havde haft Magten. Derfor er det jo ogsaa rimeligt for os at sige, som det maaske var rimeligt for Statsministeren at sige det samme forleden Dag — for det kan vel ikke

være saaledes, at et almindeligt, jævnt Argument, det gælder kun i Statsministerens Mund og ikke i andres —, at det var rimeligt at tage Eengangsskatten, da man nogenlunde kunde bestemme, hvordan den skulde formes, for man vidste jo aldrig, hvad de andre kunde hitte paa (*Afbrydelse*). Hvad galt de kunde gøre, det vidste man ikke, naar det kom til Stykket. Og dernæst vil jeg gerne sige — jeg haaber ikke, at det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard og det radikale Parti tager mig det ilde op —, at med Hensyn til Eengangsskatten laa Sagen jo saadan, at — jeg vil ogsaa gerne sige noget venligt til Venstre! — der var 26 helt retfærdige og 38 trekvart eller halvt retfærdige, det vil sige der var 64 til den ene Side, Venstre og Konservative, og der var 66 Socialdemokrater og Kommuniste til den anden, og der var det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen og hans Parti lige i Midten til at bestemme, hvad Vej det skulde gaa. Saaledes var jo den politiske Stilling angaaende denne Sag. Jeg ved ikke, om Det radikale Venstre er stolt over, at jeg skildrer den politiske Situation paa den Maade — det haaber jeg, at Partiet er, det er jo Sandheden om den. Og naar vi nu tænker paa, hvad det radikale Parti kan finde paa, synes vi, at det egentlig var lige saa godt at ordne Sagen med det samme — og det tror jeg har været ganske fornuftigt og forstandigt. Vi vil naturligvis staa ved den Eengangsskat og de andre Skatter, vi har været med til at gennemføre, men derfor maa vi dog nok have Lov til at sige, at vi havde gjort det paa en anden Maade, hvis Vælgerne havde været lidt forstandigere og havde givet os noget mere Magt. Det er oven i Købet saaledes, at Partierne er saa forfærdelig glade, fordi man hævder, at „det brede Grundlag“ giver jo i hvert Fald nogen Anledning til at anstille forskellige Betragtninger, hvad de mener kan være gavnligt.

Men selv om man altsaa vil bedømme det politiske Arbejde, der er gjort, som et Arbejde, hvor mange Opgaver er blevet løst, og hvor vi kan være mange af Resultaterne bekendt, saa er Stillingen dog den, at der stadig ligger en Mængde Problemer, som skal løses i den allernærmeste Fremtid, og om hvilke det er rimeligt, at Regering og Partier prøver at give Vælgerne Besked. Der er en vis Chance for — og derfor havde Regeringen maaske ikke behøvet i alle Henseender at skynde sig saa meget —, at denne Regering kommer til at tage Stilling til nogle af disse Spørgsmaal.

Jeg er ikke enig i den Maade, hvorpaa det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft talte